

Kulturális-közéleti havilap, harminckilencedik évfolyam

2013 április Próza

Szabó T. Anna: Dákó és lidércfény

A bárpult mögül nézem a fiút. Mennyi lehet, tizenöt, tizenhat? Nagy ruganyos göndör fekete haja van, erdeiméz-színű bőre és teknőckeretes szemüvege – csak most tette fel, megvárta, amíg mindenki elment, szégyelli, hogy távollátó. Nem is áll jól neki, a szeme nagynak, riadtnak és feketének látszik az üveg mögött. Van benne valami nyugtalanító. Ébernek tűnik, pedig biztosan álmos. Ilyenkor már ágyban lenne a helye. Ezek a hajnal előtti órák nem magányos fiúknak valók.

Innia se kéne. Főleg nem vodkát. Félig töltött egy vizespoharat, és rátette a posztóra. A főnök megölné, ha látná. Az asztalra nem teszünk semmit, párás poharakat főleg nem. Az asztal oltár, ezt szokta mondani. Az asztal a golyóké, csak a mozgásnak van helye rajta, és semminek, ami áll. Még hozzáérni sem szabad. Éjszakára le kell takarni. Ez Jani feladata, de Jani délután összehaverkodott ezzel a fiúval, és megengedte neki, hogy itt maradjon zárás után, gyakorolni. Még fizetnie sem kell érte. A fiú nem tudja, hogy Jani nem önzetlen. Holnap este, ha megint itt akar maradni, majd bepróbálkozik nála, először csak a vállára teszi a kezét, aztán, csak úgy beszélgetés közben, véletlenül, a combjára, aztán lesz, ami lesz. Vagy itt marad, vagy elfut. Janinak mindegy, nem szerelmes, csak szórakozik.

A fiú tényleg szép. Nyúlánk, a mozdulatai folyékonyak, lazák. Most csak áll, két keskeny ujját a halántékán lüktető érre tapasztja. Aztán a poharat nyomja oda, megcsendülnek a jégkockák. A szeme csukva, mintha aludna, az arca árnyékban, az asztalnak támaszkodó keze szinte világít a lámpa alatt. Sokáig marad így, aztán egyszerre a szájához emeli a poharat, belekortyol. Összerándul az arca, leengedi a poharat, a szája sarkából az állára folyik egy csepp és lecsöppen, mint a babák arcáról a nyál. Túl tiszta. Fintorogva megfordul, hogy kólát keressen hozzá, most úgysem látja senki.

De én látom. És most ő is észrevesz. Most már nemcsak a szeme riadt, az egész arca és a teste is, ahogy megfeszül és önkéntelenül hátralép. Ismerem ezt a meglepődést jól, már vártam. Egy pillanatra az ő szemével látom magam: bozontos vörös haj, sárgászöld szemek, hosszú körmök, kivágott ruha. Nem a szemembe néz, megbabonázva bámulja a melleimet, ma különösen gömbölyűek és fehérek, mint a nyakamon a gyöngyök. Jó érzés ez a test, ahogy a dereka kicsit hátrahajlik, ahogy a combja kivillan, jó érezni a nyelvemmel az ajkam, ahogy megnyalom, nincs rajta rúzs, mégis duzzadt és bizsergő rózsaszín, jó érzés, hogy néznek, hogy néz, hogy meg se tud szólalni, ahogy el akar menni, de nem tud. Ez a legjobb benne, ez a pillanat. A többi csak következmény.

Bocsánat, mondja végre kiszáradt szájjal, én csak... Felfelé görbül a szám sarka, kivillannak a fogaim. Azt hiszi, mosolygok, elhallgat, visszamosolyog. Most sem fogok beszélni, nincs is rá szükség. Beszél helyette a szemem, a testem, az ujjaim. Nem lesz nehéz ezzel a fiúval, jól fogok mulatni. A számra teszem az ujjam, mint aki csendre int. Aztán úgy teszek, mintha lassan megnyalnám, de közben az ujjbegyemmel benyúlok a nyelvem alá, hogy az ujjammal is

érezem. Az ujjam hűvös, de a számban ott van, mint egy kis gömbölyű nyálbuborék, a kerek forróság. Hoshi no tama. Síkos és veszélyes. Tudom a nevét, de nem lehet kimondani.

Már jön is felém, mint akit húznak. Mint aki alvajár. Kilépek a pult mögül, ringva odalépkedek hozzá, a nedves ujjammal belenyúlok a poharába, az ajkára dörzsölöm a vodkát. Puha a szája, puha forró hús, mintha nem is lenne alatta csont. Azt hiszi, csak a vodka hideg, nem az ujjam. Érzem, hogy az ujjbegyemen át kezd felkúszni bennem a fiú melege, de még csak a szám tüzes, meg a kezem. Várni kell.

A szeme már nem riadt, csak mohó, de én még nem vagyok készen. Gyorsan ellépek mellette, az asztalhoz állok, felemelek egy dákót, kérdően visszanézek rá. Csak bámul, nem érti. Előrehajlok, hunyorítok, pedig én tisztán látok mindent. Érzem, hogy a fenekemet nézi, de nem fordulok feléje, megpróbálok egy lökést. Nem is kell nagyon erőlködnöm, hogy elrontsam. Csak két napja dolgozom itt, és még soha nem biliárdoztam. De a csalódott, durcás szájgörcbítést, ami kiül utána az arcomra, sokat gyakoroltam.

A fiú szélesen elmosolyodik, sima arcán friss férfifölény, elnéző, szinte gyöngéd. Mielőtt odalépne mellém, négy kortyra kiissza a vodkát, a jégkockák maradéka csörrenve esik vissza, gyorsan a szájához emeli a poharat megint, mint aki tüzet olt, és már ropogtatja is a jeget, amikor rájön, hogy nem kellett volna, és zavartan lenyeli az egészet. Úgy kell tennem, mint aki nem veszi észre, pedig most először érzek valamit iránta, a forróság megindul lefelé a torkomon.

Odalép mellém, de nincs ideje letenni a poharat, mert felemelem a vodkásüveget az asztal lába mellől, ahová ő tette korábban, és félig töltöm megint. Most jég nélkül kell meginnia, gondolom kajánul, de ő felém kínálja a poharat. A tűzre gondolok, ahogy előnti az ereimet, és megrázom a fejem. Ő vállat von és ezt is felhajtja, a poharat leteszi az üveg mellé, közben lehajtott fejjel, némán köhög, hogy ne vegyem észre. Édes. Bele akarok markolni a hajába, de még nem szabad.

Ahogy felegyenesedik, látom, hogy könnyes a szeme. Épp csak felpillant, aztán megint megállapodik a mellemen, próbálja felemelni a tekintetét, de nem jut a nyakamnál feljebb. Lassan kiveszi a dákót a kezemből, végre nem muszáj rám néznie, felveszi a krétát, a dákó hegyére teszi. Előbb ezt kell, mondja. Spicc, mutatja, aztán azt is mondja, LePro. Meg kell krétázni. Óvatosan, finoman.

Most ő hajol előre, a gerince kirajzolódik a vékony póló alatt, a csigolyák gyöngysorát is látni. Rá kell tennem a tenyeremet. Összerándul, elvétí a lökést, felkacagok, egész jól sikerül a nevetés. Kicsit még kaffogós, de ahhoz képest elég könnyed. Régebben megtörtént, hogy itt rontottam el, megijedtek tőlem. Csalódottan fúj egyet. Nem vagyok józan, mondja.

Felegyenesedik, mögém lép, a kezembe nyomja a dákót és a krétát, de nem veszi el a kezét, irányítja a mozdulataimat. Fut, fut a forróság, a tenyeréből a bőrömbe, a torkomból a tüdőmbe, a gyomromba. Még a szívem is gyorsabban dobog. A vér, a vér, a vér, lüktet a fülemben. Kezdetnek nem rossz, mondja a fiú. És most meg kell próbálni a lökést.

Szusszantok egyet, nehogy elriasszam a nevetésemmel, de a könnyű szédülésen át is nagyon édesnek és viccesnek találom, ahogy próbál nem letegezni. Magázni nem akar, mert akkor nem merne közeledni, de tegezni se mer – azt hiszi, hogy az anyja lehetnék, pedig legalábbis a nagyanyja. Jó, hogy erről fogalma sincsen, mert most már kezdek beleszeretni.

Együtt tartjuk a dákót és együtt dőlünk az asztalra, ő szorosan hozzám tapad hátulról, érzem a forróságát, már a fenekem is forró, a combom is, belül is forrósodom, mindjárt készen vagyok.

Egy pillanatilag csak koncentrálok, hallom a lihegését, aztán a lövés, a fehér gömb kivágódik, a golyók visszhangos dörrenéssel csapódnak szét, kettő azonnal célba talál, a fiú kifújja a levegőt. Összerándulok, nem várom meg a következő lökést, megfordulok és átölelem. A nyakába fúrom a fejem, ahol lüktet az ér. Azonnal visszaölel.

Egy villanás, és lekapom a szemüveget az orráról, a köpadlóra dobom, a túsarkammal rátaposok. Reccsen és csikorog, a hang hasogat, de a fiú meg se hallja. A számat keresi, és közben felrántja a ruhám. Megmarkolja a fenekemet, és ráemel az asztalra.

Most már az enyém. Most már nem kell alakoskodnom. A fiú már anynyira részeg és annyira vak, hogy lehetek bárki. Úgysem fog emlékezni. Onnantól kezdve, hogy megkapom a magot, és hús fakad a húsból, nyugodtan szórakozhatok vele. Álom leszek csak, vágyálom és rémálom, százfejű, százkarú, százlábú álom, ami elveszi az eszét örökre. Soha nem kezd földi nővel énutánam.

Csak tudnék józan maradni. Csak ne lenne ez a kamaszos, elemi vágy, a hús tüzes keménysége, csak ne akarnék belemarni és elveszíteni magam, elfelejteni, hogy ki vagyok és mit akarok. Meg akarom csókolni, de nem szabad. A haját simogatom, lejjebb nyomom a fejét. Ahogy belém fúrja magát, ahogy a mellemet harapja. Nem. Nem lett volna szabad most először szűzzel kezdenem. Miért kellett azonnal őt választanom, ahogy megláttam. Miért nem voltam észnél.

Még ne. Még. Ne. Még. Ahogy átfogom a lábammal, a forróságon és a lüktetésen át egyszerre megérezem minden vágyát, villog a szemem előtt életének összes álomképe, és én kezdek vibrálni és átalakulni, és minden képnél és minden lökésnél más vagyok, csak hogy megadjak neki mindent, amit kíván, most kövér vagyok és párnás, most ráncos és szikár, most fekete, most fehér, most émelítően buja, és hideg, és odaadó és vonakodó, és síkos és száraz és szűk és bő és csupasz és – te, te, te, nyalja bele a nyakamba, lihegi bele a számba, és egyszerre átvillámlik rajtam, fehér láng lobban a szemem mögött, és hátravetem a fejem, és megfeszül a nyakam, a gyöngyök szétpattognak róla, kaffogok és ugatok. A forróság kicsúszik a nyelvem alól, érzem, hogy nem bírom tovább ezt a testet, hogy kiszakadok belőle, és ahogy kiszakad belőlem, egyszerre megvillannak a szemfogaim, állat vagyok megint.

Akkor látom meg, hogy a fiú szeme nyitva. Még mindig markol, de nem a hajam, hanem a bundám vörösét fogja. Nem riad meg tőlem, nem taszít el, és ettől én rémülök meg, de úgy, mint még soha, és mielőtt mozdulni tudnék, a fiú elvicsorodik, rádől a számra és a fogjaival felfeszíti a fogaimat, egyetlen gyors nyalintással kikapja a számból a lángnyelvemet, és csak akkor lök el magától. Ebben a pillanatban érti meg, hogy ki vagyok.

Jég. Izzó jég vagyok. Nem bírok megmozdulni. Nem bírom lehunyni a szemem, hogy elrejtőzzem előle. Csak nézem, tág szemmel bámulom, ahogy mámoros, gyerekes diadallal kinyújtja rám a nyelvét, és a hegyén, mint egy fehér gyöngy, ott a lelkem, és benne sápadtan lobogva vergődik a fényem, a kitsune bi. Az övé, az övé, az övé. Add vissza, hallom a hangomat, rókatorokból tör elő az emberi beszéd, de ez nem parancs már, csak könyörgés, add vissza, kérlek, nagyon kérlek.

Látom magam a szemében, egyre zsugorodom, ez nem az igazi testem, az igazi testem ember, az a test, ami a tied volt, hát nem látod, hogy sírok, a rókák nem sírnak, nő vagyok, a tied vagyok, és te az enyém, add vissza és én is visszaadom a tiedet nemsokára, a méhemből szüllek újjá, és halhatatlan leszel, ezt akarom mondani neki, de nincs már hangom, csak szűkülök és csorog a könnyem.

A fiú néz. Mintha meg se látta. Már nincs diadal a szemében, kialudt benne az értelem és a felismerés, csak homály van benne, a bódulat és az álom köde. Bambán bandzsítva nézi a nyelve hegyén táncoló lángot, hukkanva csuklik, becsukja a száját, aztán reflexből nyel egyet.

Érzem, ahogy lecsúszom a sötétbe, és tudom, hogy meghalok.

Tetszik

Egy embernek tetszik. Legyél Te az első ismerőseid közül!

Kapcsolódó írások:

1. **Szabó T. Anna: VÉR** Egy fájdalmasan szép, sápadt és szalmaszőke fiúhoz mentem fel éjjel...
2. **Szabó T. Anna: Hold** A szeretőmnél vagyok, a neve Valentin. Valentin egy loftlakásban lakik...
3. **Szabó T. Anna: Veronka és a nerc** Szabó T. Anna Veronka és a nerc Mondtam anyámnak,...
4. **Szabó T. Anna: Kőgyerek** Szabó T. Anna Kőgyerek Nina Kicsit off lesz, de...
5. **Szabó T. Anna: Hat gyerekvers** Ördögkőrből bökölődtek! Föltöltőkön tökölődtek! Könyököltök, sört öntötök! Lódörgő kölykökön gyóztök!...

Cimkék: **Szabó T. Anna**